

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce M.B.**, zastoupeného *Stanislavem Šípem, obecným zmocněncem, bytem Praha 5, Prachnerova 674/8*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. září 2012 čj. DSH/10501/12

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 25.9.2012 čj. DSH/10501/12 a rozhodnutí Městské policie Plzeň ze dne 2.7.2012 čj. MP-2754/12 **se zruší a věc se vrátí k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč, do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městské policie Plzeň rovněž výše označené, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, zastaveno řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení ve věci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Městské policie Plzeň ze dne 23.9.2008 v blokovém řízení č. bloku P 0356017 série LP/2006, a to z důvodu, že žádost o obnovu je zjevně právně nepřipustná.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že nebyla naplněna podmínka zjevné právní nepřipustnosti žádosti ve smyslu **§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu**, podle něhož by bylo možno např. posuzovat podání žádající provedení něčeho, co není fakticky či právně možné. Žalobce měl za to, že podle soudní judikatury lze za zjevně právně nepřipustnou považovat pouze žádost, u

níž je na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To podle žalobce znamená, že přípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv z výsledků dalšího dokazování. Správní orgán I. stupně se v dané věci žádostí žalobce zabýval věcně (zajistil a hodnotil podklady, vyhodnotil žádost jako podnět k přezkumnému řízení atd.) a k nepřípustnosti dospěl teprve následně. Jinak řečeno žádost žalobce ze dne 26.7.2011 nebyla natolik zjevně právně nepřípustná, že by s ní takto bylo okamžitě naloženo, ale nejprve byl osloven žalovaný, jenž žádost posoudil jako podnět k přezkumnému řízení, a teprve zaštitěním se jeho právním názorem a po podrobném rozboru došlo k zastavení řízení z důvodu tvrzené zjevné právní nepřípustnosti. Žalobce dále poukázal na to, že *nelze a priori zamítnout žádost o obnovu řízení u rozhodnutí v blokovém řízení, neboť žádným zákonným ustanovením není obnova řízení o pravomocném rozhodnutí vydaném v blokovém řízení vyloučena*. K tomu žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22.9.2010, čj. **1 As 21/2010-47** (všechna v rozsudku uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce uvedl, že *okamžik vydání rozhodnutí v blokovém řízení je určen okamžikem podpisu pokutového bloku, jímž stvrzuje obviněný souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení ve smyslu § 84 zákona o přestupcích* (srovnej rozsudek NSS ze dne 15.2.2009 čj. **2 As 89/2008-54**). Žalobce tvrdil, že blok na pokutu na místě nestvrdil svým podpisem a že pochybnosti o řádném podpisu měl i žalovaný, když uvedl, že „na pokutovém bloku je podpis částečně vypsaný a částečně pouze vytlačený“. Podle žalobce pokud z jakéhokoliv důvodu podmínka projevu souhlasu přestupce (v daném případě podpis) splněna nebyla (připustíme-li vynechání náplně), je třeba takovýto projev souhlasu opětovně zajistit, či pokračovat v klasickém správním řízení, neboť *v blokovém řízení musí být postaveno najisto, zda-li je osoba obviněná z přestupku ochotna vést blokové řízení* (rozsudek NSS ze dne 15.1.2009, čj. **2 AS 89/2008-54**). Žalobce poukázal na to, že jiný způsob ochrany než obnovu řízení uplatnit nelze, vyjma dozorčího prostředku – přezkumného řízení. Mělo by tak podle žalobce být povinností příslušných orgánů zabývat se pečlivě námitkami žalobce a neodmítnout je pro zjevnou právní nepřípustnost. Žalobce dále poukázal na rozsudek NSS ze dne 21.3.2012, sp. zn. **5 As 118/2011**, podle něhož *uložení pokuty v blokovém řízení má povahu správního rozhodnutí a musí obsahovat relevantní náležitosti, zejména musí být v blokovém řízení, v němž nejsou opravné prostředky přípustné, postaveno najisto, zda ke spáchání přestupku došlo, resp. k jakému přestupku mělo dojít*. Podle žalobce nelze rozhodnutí v blokovém řízení vnímat jako stvrzenku o zaplacení, nýbrž jako rozhodnutí s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů obviněného, tudíž nelze předtištěné údaje zcela nebo zčásti vynechat. Skutečnosti vyplývající z bloku na pokutu na místě nezaplacenou představují podle žalobce hodnocení materiálního kritéria pro obnovu řízení. Vedle formálního kritéria pro povolení obnovy řízení je tedy podle žalobce splněno i kritérium materiální, když skutečnosti nebo důkazy, které vyšly dodatečně najevo (při záznamu bodů do registrů řidičů), mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního řízení. Postup žalovaného je podle žalobce mimo racionální uvažování („common sense“), když žalovaný uvedl, že žádost byla zjevně právně nepřípustná, a současně že žádost byla věcně řešena jako podnět k přezkumnému řízení. Postup podle **§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu** není podle žalobce v souladu ani se zásadou legality, podle níž ve veřejném právu mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje. Podle žalobce byl porušen **článek 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod** o šetření podstaty a smyslu základních práv, a tedy v případě pochybností postupovat mírněji „in dubio mitius“, či v pochybnostech ve prospěch „in dubio pro reo“ (pochybnost úplného podpisu, tedy možná

absence souhlasu s vedením blokového řízení). Žalobce poukázal i na zásadu „in dubio pro libertate“, podle níž je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který co nejméně zasahuje do základního práva. Žalobce měl za to, že mu bylo odepráno právo na spravedlivý proces v rozporu s **článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod**, a že byly porušeny základní zásady správního řízení ve smyslu **§ 2 až § 8 správního řádu**.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na rozsudek Nejvyššího právního soudu čj. **3 As 58/2007-117** ze dne 6.2.2008, podle něhož *obnova blokového řízení je vyloučena z povahy věci*. Na místo toho, aby byla žádost pouze formálně odmítnuta (resp. aby řízení bylo toliko zastaveno), žalovaný uvedl, že se původně neformálně zabýval obsahem žádosti ve sdělení ze dne 30.12.2011, čj. DSH/15119/11, kde dospěl k závěru o nedůvodnosti námitek. Na základě sdělení Ministerstva dopravy pak správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti žalobce o obnovu řízení, ale toliko formálním zastavením řízení pro zjevnou právní nepřípustnost. Právní nemožnost žádosti podle žalovaného vyplývá přímo z této žádosti, a jestliže se správní orgány zabývaly námitkami obsahově, vždy se tak stalo podle žalovaného nad rámec povinného odůvodnění rozhodnutí. Žalobce trval na stanovisku, že žalobce pokutový blok podepsal. Podle žalovaného určitá část podpisu není zcela napsána, neboť zřejmě vynechávala propisovací tužka, avšak nejsou důvodné pochybnosti o tom, že se žalobce na pokutový blok podepisoval. O tom, že podpis patří žalobci, podle žalovaného svědčí i účelová změna podpisu žalobce na plné moci ze dne 26.7.2011, když na plné moci ze dne 26.4.2011 se žalobce podepsal shodně jako na pokutovém bloku. Podle žalovaného každá právní norma připouští vícero výkladů a v daném případě žalovaný vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (závazně zákon vykládá soud), která v současné době zastává názor, že obnova řízení ve věci rozhodnutí v blokovém řízení je z povahy věci vyloučena.

V **replíce** žalobce poukázal na skutečnost, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. sp. zn. **2 As 74/2007-55**) je nutno *zjevnou právní nepřípustnost vykládat restriktivně a z důvodu ochrany práv účastníků řízení je k tomuto způsobu rozhodnutí možné přikročit jen tehdy, je-li skutečně na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. Tzn., že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv z výsledků dalšího dokazování či zjišťování*. Dále žalobce uvedl, že aby příslušný orgán prokázal splnění podpínek udělení blokové pokuty, je jeho povinností zajistit psací náčiní s dlouhodobou trvanlivostí a čitelností (inkoust, kuličkové pero). V podání ze dne 14.2.2014 žalobce doplnil, že nelze bez dalšího žádost o obnovu řízení odmítnout pro nepřípustnost, neboť vždy je třeba posoudit konkrétní okolnosti případu. Žalobce od počátku trval na názoru, že nedal souhlas s vedením blokového řízení, resp. že nepodepsal předmětný pokutový blok. Podle žalobce soud nemůže nahrazovat správní uvážení správního orgánu, pouze může posoudit, zda jednou již užitá správní uvážení nevybočilo ze zákonných mezí. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2013, čj. **4 As 86/2013-35**, podle něhož *obnova řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení zásadně nepřichází v úvahu. Připustěna je v souladu se závěry rozšířeného senátu pouze v případech, kdy žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, neboť souhlas ve skutečnosti učinila jiná osoba, event. došlo ke zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku. Nad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná podle Nejvyššího správního soudu i v dalších případech, kdy by se v důsledku nepřipustění možnosti obnovy řízení jednalo*

o extrémní případ nespravedlnosti. Příkladem takového extrémního případu by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, že sice dal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, ale pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů nebo z důvodu bezprávné výhrůžky.

Součástí **správního spisu** je žádost žalobce ze dne 26.7.2011 o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb. s tím, že pokutový blok série LP/2006 P 03517 ze dne 23.9.2008, resp. díl „A“ tohoto bloku na pokutu na místě nezaplacenou, neobsahuje údaj o max. povolené rychlosti v místě měření a rychlosti po zvážení odchylky, právní kvalifikaci vztahující se k zák. č. 361/2000 Sb. (když není zřejmé, zda v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost podle § 18 odst. 4, § 18 odst. 7 nebo § 18 odst. 6 zák. o silničním provozu), a že zejména absentuje podpis žalobce na důkaz toho, že dal k projednání v blokovém řízení souhlas. V žádosti žalobce tvrdil, že k blokovému řízení souhlas nedal, že nepodepsal díl „A“ bloku a že se blokového řízení nezúčastnil. K žádosti žalobce přiložil pokutový blok a záznam o přestupku ze dne 23.9.2008. Dále žalobce předložil listinu „měření rychlosti – seznam ulic“ ze dne 19.9.2008 s tím, že z ní vyplývá, že měření v ul. Tylova v Plzni ke dni 23.9.2008 nebylo povoleno a městská policie je nemohla provádět. Žalobce předložil i „osvědčení č. 1186/06“ ze dne 7.12.2006 znějící na osobu P.Č. a „ověřovací list č. 244/07 ze dne 28.11.2007“ s tím, že měření prováděla osoba odlišná od osoby uvedené na osvědčení, tedy osoba neproškolená a neoprávněná k měření vozidel. Žalobce vyloučil možnost, že údaj zaznamenaný na pokutovém bloku („vryp či škrť“) je jeho podpisem. Žalobce měl za to, že se jedná o skutečnosti a důkazy z jeho pohledu nové, přestože v době původního řízení existovaly, nenesl vinu na tom, že o nich nevěděl. Vědomost o nich byla dána až po skončení původního řízení.

Žádost žalobce byla vyřizována nejprve neformálními sděleními, proti čemuž žalobce brojil stížnostmi k nadřízeným orgánům. Následně dne 2.7.2012 **správní orgán prvního stupně** řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení zastavil pro zjevnou právní nepřipustnost s odůvodněním, že obnovu nelze povolit s odkazem rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. **3 As 58/2007-117** ze dne 6.2.2008 a č.j. **6 As 49/2003-46** ze dne 29.12.2004, podle nichž *zahájení blokového řízení je fakticky v dispozici osoby, která se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno a aby bylo řádně prováděno skutkové a právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva na zahájení správního řízení o přestupku.* Obnova řízení o přestupku projednaném v blokovém řízení je podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyloučena, proto nemohl správní orgán I. stupně učinit ve věci jiný závěr, než řízení zastavit, přičemž z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. **3 As 58/2007-117** dále citoval, že *návrhem na obnovu blokového řízení se fakticky zpochybňuje splnění podmínek pro to, aby mohlo být vůbec toto řízení vedeno – stěžovatel tvrdí, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, resp. odvolává svůj souhlas s uložením pokuty. Vracení řízení do počátečního stadia před udělením souhlasu by navodilo situaci, za které by nebylo možno v blokovém řízení*

pokračovat. Jakákoliv obnova řízení o přestupku, byl-li projednán v blokovém řízení, je tak z povahy věci vyloučena, neboť podmínkou tohoto řízení je souhlas účastníka.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že považuje za správný závěr správního orgánu I. stupně o tom, že žádost o obnovu řízení ve věci blokové pokuty je zjevně právně nepřipustná. Určité věcné vypořádání se s námitkami žalobce jde podle žalovaného nad rámec povinného odůvodnění. Obdobně se zabýval žalobcovými námitkami i žalovaný pouze nad rámec povinného odůvodnění. Podle žalovaného řádné měření rychlosti dokládá písemnost, v níž Městská policie Plzeň oznamuje PČR seznam ulic, kde bude měřit rychlost (se zcela zjevně nesprávně uvedeným rokem 2007 namísto roku 2008), i osvědčení strážníka P.Č. o způsobilosti k ovládání měřiče rychlosti. Podpis žalobce na pokutovém bloku není podle žalovaného pouze vytlačený, ale je i částečně vypsán. Tvrzení žalobce, že se mohlo jednat o protlačení podpisu z jiné písemnosti, je podle žalovaného tímto zcela vyloučené. Navíc žalovaný poukázal na to, že žalobce svému zástupci vystavil dvě plné moci, přičemž jeho podpis na první plné moci ze dne 26.4.2001 je totožný s podpisem na pokutovém bloku, zatímco na plné moci ze dne 26.7.2011 je podpis žalobce odlišný. Žalobce podle žalovaného zcela účelově změnil svůj podpis. K tvrzení žalobce, že pokutu zaplatil rodinný příslušník, žalovaný uvedl, že žalobce nenaznačil logickou variantu, proč by měl rodinný příslušník uhradit pokutu, která nebyla uložena, neboť pokud žalobce zpochybňuje podpis na pokutovém bloku, pokutový blok nemohl podepsat ani rodinný příslušník. Podle žalovaného i pokud by byla přípustná obnova řízení, nebyly by zde shledány důvody pro obnovu, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by obnovu řízení odůvodňovala. Za takovou skutečnost podle žalovaného nelze považovat zcela evidentně účelové tvrzení, že žalobce pokutový blok nepodepsal. Podpis na pokutovém bloku je podle žalovaného z originálu pokutového bloku zcela evidentní, místy je i vypsán, tedy propisovací tužka evidentně vynechávala. Nemůže být však pochybnost o tom, že podpis je originální, a nejedná se o jeho propsání přes jinou písemnost. Znovu žalovaný poukázal na ustálenou judikaturu Nevyššího správního soudu zejména na rozsudek čj. 3 As 58/2007-117 s tím, že právě z důvodu zjevné právní nepřipustnosti žádosti ji správní orgány považovaly za podnět k přezkumnému řízení a tedy ji věcně řešily. V souvislosti s ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu je podle žalovaného věcí správního uvážení, zda je požadavek vyjádřený v žádosti fyzicky či právně možný, či nikoli. V daném případě dospěly správní orgány k závěru, že z povahy blokového řízení nelze provést jeho obnovu. Podle žalovaného žalobce uvádí toliko jedinou skutečnost, která by mohla odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci, a to, že se blokového řízení neúčastnil. Toto tvrzení však nemůže obstát z objektivní skutečnosti, kdy na pokutovém bloku je podpis žalobce, částečně vypsán a částečně vytlačený. Kromě zjevné právní nepřipustnosti je tak podle žalovaného žádost žalobce navíc zjevně nedůvodná.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba je důvodná.

Z výše popsaného je zřejmé, že hlavní žalobní námitka směřuje proti aplikaci ust. § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, když žalobce má za to, že řízení o jeho žádosti o obnovu řízení bylo nesprávně zastaveno pro zjevnou právní nepřipustnost. Obě strany svá stanoviska

opírají o různá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Správní orgány vycházely především z výše cit. rozsudku NSS č.j. **3 As 58/2007-117** ze dne 6.2.2008, dle něhož je obnova řízení o přestupku projednaném v blokovém řízení vyloučena, a to ze samotné povahy blokového řízení, založené na souhlasu přestupce s takovým projednáním věci. Proto je namístě žádost o obnovu takového řízení vyříditi jako zjevně právně nepřipustnou.

Stejný závěr zastával žalovaný i ve vyjádření k žalobě, přestože žalobce v žalobě poukázal na možnou změnu tohoto právního názoru ze strany NSS na podkladě řízení probíhajícího pod sp. zn. **1 As 21/2010**. Zdejší soud v důsledku probíhajícího řízení před NSS přerušil řízení o žalobě.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.03.2013, č.j. **1 As 21/2010 - 65** "*obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení.*"

Z odůvodnění tohoto usnesení dále vyplývá, že "*povaha blokového řízení vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn či že jej bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu vigilanti bus iura (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku, a proto se této možnosti nemůže dovolávat v řízení o obnově.*"

Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky zjednodušeným způsobem. Navíc dokazování vedené až v rámci řízení o obnově podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu by fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by bezdůvodně svědčil žadatelům o obnovu. Tím by se smysl blokového řízení zcela popřel a postupně by se z něho stal způsob, jak uniknout sankci za přestupek. Z těchto důvodů nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle **§ 100 odst. 6 věty třetí správního řádu** bez dalšího zamítnuta.

Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto

závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělil, či nikoliv. V žádosti o obnovu řízení udávané zfalšování podpisu nebo záměna identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku a navrhované důkazy vztahující se k těmto tvrzením je nepochybně nutné považovat za důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Jedná se totiž o dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které vyšly najevo po právní moci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Tyto skutečnosti a důkazy zároveň mohou odůvodňovat jiné řešení skutku, jenž byl předmětem rozhodování v blokovém řízení.

*Vedení řízení o žádosti o obnovu blokového řízení umožňuje znění **§ 100 odst. 2 správního řádu**, podle něhož může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, přičemž o obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Přestupky v blokovém řízení projednává příslušný správní orgán pouze v jednom stupni, z čehož je zřejmé, že ten samý správní orgán bude podle uvedeného ustanovení rozhodovat i o žádosti o obnovu blokového řízení.*

*Jestliže správní orgán rozhodující o obnově řízení se po provedeném šetření neztotožní s tvrzením obviněného o neudělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení, žádost o obnovu blokového řízení podle **§ 100 odst. 6 věty třetí správního řádu** zamítne a toto rozhodnutí oznámí žadateli, který proti němu může podat odvolání. Pokud naopak správní orgán rozhodující o včasné žádosti o obnovu řízení po provedeném šetření učiní zjištění o zfalšování podpisu či o záměně identity obviněného z přestupku na pokutovém bloku, rozhodne podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu o obnově blokového řízení."*

Z provedené citace aktuálního usnesení rozšířeného senátu NSS je zřejmé, že v průběhu projednávání této žaloby došlo ke změně právního názoru na možnost obnovy řízení ukončeného vydáním pokutového bloku v tom směru, že taková žádost není již bez dalšího považována za zjevně právně nepřipustnou a řízení o ní nelze zastavit podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu. Naopak námitky uváděné v žádosti o obnovu je nutno posoudit podle ust. § 100 správního řádu upravujícího obnovu řízení, a podle tohoto ust. je nutno také o žádosti rozhodnout. Žalobce se takového postupu v žalobě domáhal, a proto soud shledal žalobu důvodnou.

Soud také žalobci přisvědčil v tvrzení, že správní orgány obou stupňů zatížily svá rozhodnutí vadou spočívající v nelogičnosti odůvodnění, kde současně označují žádost žalobce za zjevně právně nepřipustnou podle § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, a současně poznatky získanými z opatřovaných podkladů zdůvodňují nesplnění podmínek pro povolení obnovy podle § 100 odst. 1 správního řádu (byť pouze tzv. nad rámec závěru o zjevné nepřipustnosti žádosti).

Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a ze stejného důvodu i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Současně soud zavázal správní orgány, aby o žádosti žalobce o obnovu řízení rozhodovaly podle ust. § 100 správního řádu, nikoli podle ust. § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla přiznána náhrada za zaplacený soudní poplatek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. února 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková